

”בת לשבת ליתיהק יובא”

אלמה ז"ל היתה דמות מיוחדת בינינו, שכאה אלינו מתרבות שונה מזו שידענו במזרח אירופה.

בת לשבת עתק יומין של איכרים יהודים על אדמת גרמניה, יהודים אשר אחרי דורות של תלאות ונדודים בדרכי הגולה הגיעו לארץ הגרמנים ונעצרו - עמדו מגדוד. כאן, בהתמודדות מתמדת עם סביבה נוצרית הקימו יהודים אלה את ביתם. עובדי אדמה היו. וכשו אדמות בני כפרים, ומן הארץ הוציאו את לחמם. כאן קיימו את דתם וחיו לפי מסורות שעברו מדור לדור.

ואמנם הצליחו איכרים אלה במשך השנים להכות שורשים עמוקים בחזותיהם. אהבו את עבודתם ועיצבו סגנון חיים שהלם את רוחם.

בת לאחת המשפחות האלו היתה אלמה ז"ל וכשתנאי החיים אילצו את היהודים האלה ובתוכם גם את משפחתה להעקור מסביבתם ומנופם, לקחה אלמה ז"ל איתה את כלי העבודה אשר אהבה ואשר קשורה היתה להם ככל נימי נפש. יחד עם כל הכלים והמטלטלים הביאה אלמה גם את ספר התורה, אשר הצילה מבית הכנסת אשר בכפרה.

טובת לב היתה אלמה ז"ל. לא היה איש אשר פנה אליה לעזרה ואשר לא נענה. החכמה המעשית ותבונת הכפיים של עובדת אדמה עמדה לה בכל מקרה ומקרה להענות ולעזור ברוחב לב ובבת צחוק על פניה. לא עבר זמן רב ואלמה ז"ל הסתגלה לאורח החיים ולתנאים החרישים בארץ ובקבוצה וכך חנכה גם את ילדיה. חינוכיותה שרבה היתה, עמדה לה.

הרבה סבל ומכאוב ידעה אלמה ז"ל, אך היא ידעה להתגבר ולהתעלות
על הכל.

נזכור אותך תמיד אמיצת, פשוטה, מחייבת וטובה.

זכרך אלמה ינון בנינו לעדי עד.

מרים בן-צבי.